

6:e söndagen efter påsk -2019 – Lars Borgström (LFS)

Tekster: Salme 19; Jes 32:9-20; 1 Pet:4:7-11; Joh 15:26-16:4; II Joh. 15:18–27

Jesus talar i sitt avskedstal till sina lärjungar om hur världen kommer att hata dem. Vad beror detta hat på? Varför är den sanna kristendomen, den bibeltroende kyrkan, de verkliga lärjungarna, hatade av världen?

Världens hat är medfött och naturligt

Syndafallet, då Adam och Eva förförda av djävulen bröt emot Guds goda vilja, ledde till en fruktansvärd katastrof för människosläktet. Den gudsavbildlighet som människan hade i sitt ursprungliga tillstånd gick då förlorad.

Den lutherska kyrkans mest kända bekännelse, den *Augsburgska bekännelsen*, fångar människans eländiga, medfödda tillstånd i art. II, Om arvsynden:

”Vidare lära de [lutherska församlingarna], att efter Adams fall alla människor, som fötts på naturligt sätt, födas med synd, det vill säga utan fruktan för Gud, utan förtröstan på Gud samt med ond begärelse, och att denna sjukdom eller arvsynd verkligen är synd, som medför fördömelse och bringar evig död även nu, åt dem, som icke födas på nytt genom dopet och den helige Ande” (SKB, s 57).

Det ska naturligtvis sägas att inte alla världens barn är inställda på förföljelse av den sanna kyrkan. Många är ganska likgiltiga, åtminstone så länge den sanna kristendomen inte kommer personligt nära t.ex. genom att en familjemedlem blir omvänd och bekänner sig som kristen. Då kan även de annars toleranta och ”vidsynta” bli kritiska och sätta in sina krafter på att återföra den nyomvända till mer ”sunda vätskor”. Men på det stora hela finns det en stor grupp moderna hedningar, icke-troende, i vårt samhälle som ställer sig tämligen likgiltiga till den kristna tron. De är inte aktiva fiender till evangeliet.

Världens naturliga hat kan också övergå i ett förhärdat hat

Det finns dock även en annan grupp människor. Det är de som är uppfyllda av ett aktivt hat mot kristendomen, vill se den utrotad och ser gärna att de kristna förföljs och kastas i fängelse. Vilka är dessa människor och hur har de blivit sådana? Vi möter dem i vår text idag. Jesus talar om dem på detta sätt: ”Hade jag inte kommit och talat till dem, skulle de vara utan synd. Men nu har de ingen ursäkt för sin synd” (v 22). Det är alltså fråga om människor som Jesus talat till, undervisat, människor som fått ta del av evangeliets budskap men stött det ifrån sig. Jesus omtalar dem även på detta sätt: ”Hade jag inte gjort sådana gärningar bland dem som ingen annan gjort, så skulle de vara utan synd. Men nu har de sett dem, och de har hatat både mig och min Far” (v 24). De har alltså även sett Jesu gärningar. I vår tid motsvaras detta av de goda insatser kyrkan gjort för mänskligheten. Dessa människor har alltså sett och hört vad Jesus genom kyrkan undervisat om och även gjort av goda gärningar. Ändå vill de bekämpa den sanna kyrkan.

När Jesus i v 22 och 24 säger att sådana människor skulle varit fria från synd om de inte hört Hans undervisning och sett Hans underverk, handlar det inte om att de i ett sådant scenario skulle varit fria från synd i allmänhet – det har vi ju i predikans första del sett att ingen är – utan de skulle varit fria från den grova, högmodiga och framhärdande otron, som grymt hatar och förföljer den som utför underverk och kärleksgärningar mitt ibland dem. Det är just den specifika synden de skulle gått fria från, om de inte så uppenbart bekämpat Jesus.

Det finns en andlig lag som säger att ju mer och närmare man umgås med heliga ting – ju större del av den gudomliga sanningen som man fått sig uppenbarad – desto mer förhärdar man sitt hjärta om man inte ödmjukt tar emot det hela och villigt låter sig omformas, helgas. C.O. Rosenius visste detta och sade att den som går på en gudstjänst och hör en predikan där förkunnelsen är bibelenlig, inte mer är densamme som han var innan han kom till kyrkan. Han

har ju blivit utsatt för Guds ord! Antingen är man mer välsignad än tidigare eller så har man förhärdats. Rosenius säger i detta sammanhang att det är samma sol som får vaxet att smälta och leret att torka. Guds ord kan alltså antingen göra våra hjärtan mjukare eller hårdare, men det vänder aldrig tillbaka fåfängt (Jes. 55:11).

Vi kan dessutom tänka på hur allvarligt det är att ikläda sig kyrklig myndighet. Jakob skriver: ”Mina bröder, inte många av er bör bli lärare. Ni vet ju att vi ska få en strängare dom” (Jak. 3:1). I samtal och debatter har jag märkt, att de svåraste att övertyga med Guds ords lära är liberala, bibelkritiska präster. En gammal predikant, numera avliden, sade ett par ord till mig som jag påminns om till och från. Han sade: ”Det finns inga hjärtan som är så hårda som prästers. De är som plåt.” Gud bevar oss från sådana hjärtan!

Sanningens ande vittnar om Jesus

Med tanke på människans syndfullhet, som ovan behandlats – såväl i dess medfödda, naturliga form som i dess stegrade, förhärdade form – kan man fråga sig hur Gud kan älska människorna, som är sådana fiender till Honom. Att Gud fortfarande nådefullt befattar sig med den i synd fallna människan har ingenting med någon bevarad avbild av Honom själv i människans väsen att göra, som vissa inbillar sig, utan Hans kärlek beror uteslutande på Hans hjärtliga förbarmande i Kristus (1 Mos. 3:15, Luk. 1:78–79). Det finns alltså ingenting i människan som motiverar Hans kärlek. ”Gud bevisar sin kärlek till oss genom att Kristus dog för oss medan vi ännu var syndare” (Rom. 5:8), skriver Paulus. Det är inte så att vi vinner Guds kärlek och blir rättfärdiga inför Honom p.g.a. något gott eller gudaktigt hos oss. Därför finns det frälsning också för den mest eländiga, djupast sjunkna människan: ”Den som utan gärningar tror på Honom som förklarar den *ogudaktige* rättfärdig, han får sin tro tillräknad som rättfärdighet” (Rom 4:5).

Sådan är Guds kärlek. Den sträcker sig nedåt, den är omotiverad på så sätt att det inte är något älskansvärt hos oss som utlöser den. Den himmelska kärleken är sålunda helt oförtjänt. Eftersom den enda grund denna kärlek till oss syndare har är Kristus och Hans verk, säger Jesus om den Helige Ande i vår predikotext: ”När Hjälparen kommer som jag ska sända er från Fadern, sanningens Ande som utgår från Fadern, då ska Han vittna *om mig*” (v 26).

Vi ser alltså att den Helige Ande tröstar och styrker oss, övertygar oss om att vi är Guds barn, genom att tala om *Jesus* och Hans *fullbordade verk*. Sådant är den Helige Andes vittnesbörd. Inför samvetets hårda dom hjälper inga hänvisningar till egna verk eller kvalitéer. ”Jesus allena”, *solus Christus*, är det vittnesbörd som sanningens Ande framför i våra hjärtan.

De avslutande orden i vår predikotext lyder: ”Också ni ska vittna, eftersom ni har varit med mig ända från början” (v 27). Även de troende ska vittna. Ja, vi som kommit till tro på Jesus som vår Frälsare är den Helige Andes redskap för att kallelsen ska gå vidare till fler människor. I slutet av Bibeln, i dess sista kapitel, finner vi detta samspel mellan den Helige Ande och de troende, kallade ”bruden”: ”Och Anden och bruden säger: ‘Kom!’ Och den som hör det ska säga: ‘Kom!’ Och den som törstar ska komma, och den som vill ska fritt få ta emot livets vatten” (Upp. 22:17). Anden kallar människor till Guds rike, och dessa människor kallar i sin tur andra människor. Det kostar inte någonting att komma. Livets vatten, som är frälsningen, skänks för intet, alldeles gratis (jfr Jes. 55:1). Det görs inte heller några inskränkningar vad gäller dem som får komma. *Alla* som törstar, d.v.s. alla som vill ha frälsningens vatten, får komma. Utan några villkor får de komma och ta emot frälsningens vatten.

Amen.